

HET VERLOREN SCHAAP

door

HERMANNA

HET VERLOREN SCHAAP

DOOR

HERMANNA

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Vroeg in 't voorjaar waren Jettie, Mauk, Free en Ru uit de grote stad in 't aardige huisje aan de heikant komen wonen. Fijn hadden ze dat gevonden! In de stad kon je dit niet en mocht je dat niet om de erge drukte van auto's en fietsen door de nauwe, volle straten. Hier was de grote, wijde heide, en verkeer was er helemaal niet of je moest Krelis met zijn schapen en Turk, de hond, meetellen! Voor dat „verkeer” behoefden ze niet uit de weg te gaan; ze liepen er juist dwars doorheen en waren de beste vrienden met de wollige kudde, de trouwe hond en de goedgeoede oude baas, met zijn vervaarlijke stok, waar een schepje aan 't eind zat.

Als een schaap te ver afdwaalde, schepte Krelis er een kluitje zand mee op en wierp dat naar 't dier, dat er dan van schrikte en met een sprongetje weer naar de andere terugkwam. Soms was er een zó ongehoorzaam — en dat was altijd 't zelfde schaap — dat Turk er aan te pas moest komen. Die sprong dan, al blaffend, net zo lang om de deugniet heen, totdat hij terugliep naar de kudde. Dan blafte Turk nog eens, triomfantelijk en kwam bij zijn baas om een klopje op de rug tot beloning te krijgen.

In de zomervacantie trokken de twee „groten”, Jettie en Mauk, er dag aan dag met Krelis op uit. Moeder gaf boterhammen en melk mee. Heerlijk was 't dan op die wijde, mooie heide, waarover al een lila waas van de beginnende bloei der ericastruikjes lag uitgespreid!

Krelis, die al zijn schapen uit elkaar kende, leerde hun de verschillende eigenschappen van de beestjes opmerken en Turk was hun trouwe speelmakker.

Jettie en Mauk hadden voor sommige schapen namen be-

dacht. Eén was er bij, een aardig, vlug dier, nog jong en speels, maar — 't liep graag weg. Daarom noemden ze dat schaap: „Wegloper”.

Op een avond in de zomervacantie begon het na een erg warme dag hevig te onweren.

Vader en moeder zaten met de oudste kinderen in de huiskamer, toen er op de achterdeur werd geklopt. 't Bleek Krelis, de schaapherder, te zijn.

Hij had zijn kudde thuisgebracht en toen bemerkte, dat er één schaap ontbrak, vertelde hij.

„En nu is mijn lantaarn op eens onklaar geraakt en wou ik meneer om zijn electrische zaklantaarn vragen,” vervolgde de man, „dan trek ik de hei weer op met Turk.”

„In dit weer? En waar heb je de andere schapen? Zijn die veilig onder dak?” vroeg moeder, die met Jettie en Mauk uit de kamer was gekomen.

„Ze zijn in de schaapskooi; de deur is dicht; die moeten 't nu maar zonder ons zien te stellen. Onze lieve Heer moge ze bewaren dat de bliksem niet in de kooi slaat. Ik kan er niet bij blijven; ik moet er op uit om mijn schaap te zoeken.”

„Wie is het, Krelis?” vroeg Mauk.

„Wegloper, natuurlijk,” bromde de oude baas en Turk zei: „Woef, waf.”

Vader had onderwijl de lantaarn gekregen.

Daarmee ging toen de herder met zijn viervoetige helper onder het rollen van de donker de heide op, die telkens als 't ware in vuur gezet werd door de felle bliksemstralen.

Het onweer duurde lang. Meermalen vroegen de kinderen: „Zou Krelis nòg niet komen?”

„Misschien is hij dadelijk doorgestaan naar zijn huisje,” veronderstelde vader, „en brengt hij de lantaarn morgen terug.”

„Dat hoop ik maar,” zuchtte moeder. „Op de open hei is 't nu, met zulk noodweer, veel te gevaarlijk.”

„Hij is een trouwe herder,” sprak vader, „net als in de gelijkenis van de Goede Herder staat; weten jullie wel? De goede herder liet de negen en negentig schapen alleen in de schaapskooi, om dat afgedwaalde honderdste schaap te zoeken en hij rustte niet voordat hij het vond.”

„Dat hebben we pas op de Zondagsschool gehad,” zei Jettie.

„En we kennen er ook een lied van,” voegde Mauk er bij.
„Zal ik 't eens opzeggen?” vroeg Jettie en meteen begon ze:

„Negen en negentig schaapjes zijn
In de kooi bijeen;
Maar één doolt in 't duister rond
Angstig en alleen.

Hoor! de herder roept zijn naam,
Luister naar 't geblaas,
Teder lam, ach, kom terug,
Eer het is te laat.

Negen en negentig schaapjes zijn
In de kooi te zaam;
Zoekend doolt de herder rond,
Roepend steeds zijn naam.

Zie, hij vindt het, welk een vreugd!
Veilig in zijn arm
Draagt de herder het naar huis
In zijn mantel warm.

Jezus' lamm'ren zijn ook wij,
Dwalend, ver van huis,
Maar Zijn liefde zoekt ook ons,
Brengt ons veilig thuis.”¹⁾

Zonder haperen bracht ze het ten einde; ze rammelde 't ook niet af, zoals anders nog wel eens 't geval was als ze iets opzei. Je kon horen, dat zij er geheel en al „in” was. Alles leek nu ook zo „echt” vanavond.

„Dat zijn mooie woorden,” sprak vader. „Op een andere keer moeten jullie 't eens samen zingen.”

„Mauk heeft er pas de tweede stem van geleerd,” vertelde Jettie.

„Nu, dat is fijn; ik verheug er me al op,” zei vader.

„Hè, ik wou, dat Krelis nu toch maar kwam,” zuchtte Jettie na een poosje.

¹⁾ Uit: „Voor onze kleintjes”, uitgave Van Gorcum en Cie, Assen.

Meteen hoorden ze kloppen.

Jettie, die met vader ging opendoen, zag Krelis, met 't gevonden schaap op zijn schouder en Turk naast zich, aan de achterdeur staan.

„Net een plaatje bij die gelijkenis,” dacht Jettie in stilte.

Langzamerhand trok het onweer af.

De kinderen moesten nu naar bed. Toen moeder hen later kwam toedekken, hadden zij 't allebei nog druk over Krelis, de trouwe herder, en over „Wegloper”, 't verloren schaap, dat teruggevonden was.

* * *

De lange vakantie was voorbij.

Jettie en Mauk moesten met de bus naar school in de stad; Free ging naar de dorpsschool en Ruutje was nog te klein; die bleef vooreerst nog bij moeder thuis.

Er gingen meer kinderen met de bus; ook een paar jongens, groter dan Mauk; maar dat waren geen aardige jongens! Zij leerden Mauk lelijke woorden zeggen, liegen, brutaal zijn, ja, nog veel meer dat verkeerd is. Mauk was er echter vereerd mee, dat zulke grote jongens hem als vriendje wilden hebben en deed alles, waartoe zij hem aanzetten.

Thuis werd dat eerst niet zo bemerkt. Jettie zat meestal in een ander gedeelte van de bus met enkele meisjes, met wie ze ook naar haar school ging. Mauk vloog, als de bus aankwam, altijd dadelijk weg met zijn nieuwe kameraden.

Op een keer echter hadden die hem overgehaald sigaretten te roken. Mauk kwam heel onpasselijk thuis en tóén bemerkte vader en moeder wel, dat die omgang niet voor hem deugde. Toen hij weer opgeknapt was, nam vader hem flink onderhanden. Mauk beloofde met tranen beterschap en eerst ging alles ook goed. 't Was evenwel maar voor een tijdje, net als met „Wegloper” 't geval was geweest. Zou er voor Mauk nu ook nog zo'n angstige „onweersavond” moeten komen, al onweerde het er niet ècht bij? Ach, Mauk dàcht er niet aan. 't Was nu al October geworden, October, met zonnige, mooie dagen en herfstig kille, vroegdonkere avonden.

Op zekere middag, na vieren, kwam Jettie vrolijk babbelend met haar kennisjes bij de bushalte. Mauk was er nog niet, maar gewoonlijk kwam hij pas op 't nippertje aanrennen. Mauk ging tegenwoordig weer druk met die grote jongens om en zij gaven hem zeker al die chocola en andere lekkere dingen, waarvan hij zijn tas vol had. Jettie hield veel van snoepen; hij deelde gul met haar, maar... zij mocht thuis niets zeggen.

Hoe die jongens aan al die snoeperij kwamen? Daar brak Jettie zich het hoofd niet mee.

De bus kwam aantuffen. De kinderen en de andere reizigers stapten in.

Mauk was er nièt bij. Ook in 't wachthuisje kon Jettie hem niet ontdekken.

„Toe-oet....” deed de chauffeur met de signaalgever.

Toen moest Jettie wel in de bus blijven.

De grote jongens waren er ook niet. Wat vreemd! Zou Mauk moeten schoolblijven?

Maar neen; Reinier van de dokter, die bij Mauk in de klas zat, zei, dat hij gewoon met de anderen de school uit was gegaan. Meer wist Reinier niet.

Jettie werd onrustig. Wat zouden vader en moeder straks wel zeggen?

Het werd een nare thuisreis! Van binnen voelde 't net of zij er nu mee schuld aan had, dat haar broertje er niet was. Haar hart bonsde. O, zij wist 't nú wel héél goed, dat ze 't moeder had moeten vertellen van die chocola.... Als die jongens Mauk maar niet tot iets slèchts hadden overgehaald en als hij nu....

Jettie durfde er niet aan denken!

Toen ze thuiskwam vloog ze moeder schreiend om de hals, moeder, die juist zo vrolijk de deur opendeed.

„Kind, wat scheelt er aan?” vroeg moeder verschrikt en achter moeder zag Jettie door haar tranen heen de gezichten van haar neefje Jaap en zijn zusje Guusje opduiken. Hoe kwamen dié hier?....

„Moeder heeft ons gebracht. 't Is herfstvacantie op onze school. We mogen een paar dagen blijven,” vertelde Jaap, naderbij komend. „Maar zeg, Jet, waar is Mauk?”

Ja, dat vroeg moeder ook al.

Jettie schudde heftig 't hoofd. „Ik.... ik.... ik weet het niet,” bracht ze er eindelijk snikkend uit, nog meer van streek dan ze al was, door 't nu in duigen zien vallen van moeders grote verrassing. Moeder kon 't altijd zo feestelijk maken als er logeetjes waren; dan was 't elke dag net of er iemand jarig was! Enig gewoon! Jaap en Guusje en de andere neefjes en nichtjes waren er dan ook dol op een paar dagen bij hen te komen. Vooral nu ze vrij buiten woonden, zou 't

nog ééns zo prettig zijn geweest als anders! Echt iets voor moeder, Jaap en Guusje stilletjes te vragen.... maar nú.... nú.... o, wat jammer!

„Kind, probeer toch eens even kalm te zijn en vertel mij dan alles,” zei moeder ernstig en nam Jettie mee naar de huiskamer, na Jaap en Guusje een wenk te hebben gegeven niet mee te gaan. — Alleen met moeder zijnde zou Jettie zeker haar hart eerder uitstorten.

Jettie vertelde toen wat ze wist, maar dat was niet veel. Over die angst daar van binnen, zweeg ze.... Misschien was er ook wel niets van waar.

Moeder overlegde met vader, die juist thuiskwam, waarna vader dadelijk weer per fiets naar de stad terugkeerde om nasporingen te doen.

Moeder belde onderwijl deze en gene op, maar niemand kon inlichtingen geven. De kinderen zaten stil bij elkaar; ook de kleinsten waren onder de indruk.

Eindelijk, 't etensuurtje was al lang voorbij en kleine Ru was

juist naar bed gebracht, ging de telefoon: moeder werd opgebeld uit de stad.

Haar hand beefde toen ze de horen opnam.

„Ik kom dadelijk,” riep zij, na even te hebben geluisterd en de tranen sprongen haar daarbij in de ogen.

„Tante, wat is er met Mauk?” vroeg Jaap, die ook bij de telefoon stond. „Komt hij niet thuis?”

Toen hoorden de kinderen, dat Mauk in het Diaconessenhuis lag; hij had zijn been gebroken en leed veel pijn. Meer had moeder niet van vader vernomen. Als zij daar kwam, zou zij wel nader horen.

„Kinderen, nu blijven jullie vanavond alleen,” sprak moeder ernstig, „ik móét naar Mauk. Als 't kàn, komt vader echter zo gauw mogelijk naar huis. Ik vertrouw er op, dat jullie goed op elkaar past en stil bij elkaar blijft.... Jettie, jij moet 't goede voorbeeld geven; je bent de oudste.”

Toen kon Jettie 't niet langer uithouden en kwam 't hele verhaal, ook van haar angst.

Moeder zei niet veel; de tijd drong, ze moest weg. Maar in de bus dacht zij des te meer na over 'tgeen Jettie had verteld en werd er niet rustiger op.

* * *

Wat was er met Mauk gebeurd?

Toen vader die avond laat thuiskwam, vond hij Jettie en Free met de logeetjes, gedrukt en stilletjes met een paar boeken en spelletjes in de huiskamer zitten.

't Was zo donker buiten, zo doodstil! Telkens had een van hen eens even achter de gordijnen door 't raam gekeken of vaders fietslichtje al te zien was. Hoewel Jettie en Jaap zich goed hadden gehouden voor de kleintjes, waren ze toch angstig geweest en zo zag vader bij zijn binnenkomen direct de gezichten opklaren.

„Gelukkig dat u er weer is,” zuchtte Jettie.

„We dachten al dat u de hele nacht weg zou blijven,” zei Jaap.

„Nu ben ik niet bang meer,” verzekerde Guusje en Free zei niets, maar greep vaders hand heel stevig vast. Vader nam Free op de ene en Guusje op de andere knie en vertelde....

„Mauk is een heel ondeugende jongen.... Hij is met andere jongens stiekem het pakhuis van een winkelier binnenge-

slopen, om.... snoeperij machtig te worden. En dat was niet voor de eerste keer. De eigenaar heeft hen betrapt. Mauk is gevlucht, maar...."

„O, vader,.... en toen?"

„Toen is hij gevallen, — en heel ongelukkig gevallen. Hij brak zijn linkerbeen, en kreeg een zware, gevaarlijke wond aan zijn hoofd. Die jongen, die jongen!.... O, had ik 't maar geweten, wat hij uitvoerde in de stad...."

„Komt hij niet thuis, vader?"

„Neen.... Moeder blijft bij hem de eerste dagen.... Als hij maar beter wordt!"

Was het toevallig, dat Jettie op eens moest denken aan die onweersavond in de vacantie en aan Krelis, de herder, die het verloren schaap ging zoeken, terwijl hij de andere in Gods hoede achterliet? Hadden vader en moeder dit nu ook niet gedaan? God had hen óók bewaard hier in huis, toen 't buiten zo donker werd en vader en moeder hadden Mauk óók gevonden!.... Maar.... als Mauk een afgedwaald schaap was, dan was zij er ook een, want zij had mee schuld. Eerlijk sprak zij 't uit tegenover vader en 't kon haar niet schelen ook, dat Jaap en de anderen 't hoorden.

Vader knikte ernstig, maar toen zei hij — en nooit had Jettie dit, wat zij toch reeds meermalen thuis en op de Zondagschool gehoord had, zó vertroostend in de oren geklonken — dat de Goede Herder gekomen is om de afgedwaalde schapen terug te brengen en al het verkeerde te vergeven als er wáárlíjk berouw is.... Ja, dat was een blijde boodschap — en, hoewel nog bedroefd en beschaamd, voelde Jettie zich tòch diep in haar hart gelukkig, omdat zij óók een gevonden schaap van de Goede Herder mocht zijn.

En Mauk?

O, die arme jongen had het zwaar te verduren! Hij had erge pijn en voelde zich ellendig. Even had hij de ogen opgeslagen, toen vader bij hem was gekomen. Nu zat moeder naast zijn bed; stil en ernstig, maar met een blik van oneindige liefde keek ze naar hem. De eerste nacht week moeder niet van zijn zijde en geloof maar, dat moeder met de Goede Herder ook over dit gevonden schaap sprak.

Een hele week mocht moeder in 't Diaconessenhuis blijven logeren. De directrice, een vriendin uit moeders jeugd, had een aardig kamertje voor haar in orde laten brengen, vlak bij de kinderzaal, waar Mauk lag. Dat vond moeder heerlijk, en Mauk, nu, dat kun je begrijpen! Als hij 's nachts wakker werd van de pijn, kon hij denken: „Daar, achter die deur, slaapt moeder, en als ik 't aan Zuster Trees zei, zou ze moeder best even willen roepen.” Maar Mauk deed dit niet. Zuster Trees, die de hele nacht hier achter een tochtscherm bij een klein lampje over de zieke kinderen waakte, had tegen hem gezegd, dat moeder haar rust zo nodig had, want moeder was erg moe van de zorg en . . . het verdriet, dat zij om hem had gehad. Ja, „verdriet” had Zuster Trees gezegd en Mauk had zich geschaamd. O, wat was hij toch een ongehoorzame, slechte jongen geweest! Moeder wist 't, al had zij er nog geen woord tegen hem over gezegd.

Toen Mauk na een paar dagen wat opknapte, had hij wèl veel om over na te denken.

Zuster Rika, de hoofdzuster van de zaal, bad elke morgen en avond hardop met de kinderen en vroeg dan ook voor hen om vergeving voor de dingen, die ze verkeerd hadden gedaan.

„Dat is ook voor mij,” dacht Mauk dan en hij verlangde er naar om moeder te vragen of zij heus dacht, dat God 't hem nu vergeven hād. Maar hij vond 't zo moeilijk er over te beginnen en stelde het van dag tot dag uit. Hij dūrfde 't niet goed.

Eindelijk was 't dan zo ver, dat moeder weer naar huis zou gaan. Zij verlangde natuurlijk erg naar vader en allemaal, al was vader ook elke dag even komen kijken. Mauk was nu mooi op weg naar beterschap; als het zo doorging mocht hij over een week naar huis vervoerd worden, zei de dokter, die hem behandelde.

Mauk was blij met dat vooruitzicht en tòch zag hij er tegenop allen — en vooral Jettie — weer te zullen zien.

„Zou Jet alles verteld hebben van die chocola en zo?”

O, wat zou Mauk er graag naar willen vragen, maar als moeder of vader bij hem zat, was 't net of er een brok in zijn keel schoot en als hij wat zei, waren 't doodgewone dingen, die er niet op aan kwamen.

„Ziezo, jongetje,” begon moeder opgewekt, toen zij die laatste dag bij hem kwam zitten, „nu ben ik bij leven en welzijn vanmiddag thuis en kan een heleboel van je vertellen. Wat zullen ze allemaal benieuwd zijn! En als ik dan zeg, dat jij de volgende week komt, naar we hopen, nu, dan weet ik wel, dat de hele bende hard „hoera” zal roepen, tante Mies inluis.”

Mauk lachte flauwtjes. „Blijft tante Mies nog lang?”

„Neen, ze wil morgen weer weg. Toen ik opeens in de stad bleef, is tante zo overhaast uit haar huishouden weggegaan om bij ons thuis te helpen, dat ze nu — dat kun je wel begrijpen — er naar verlangt daar alles op orde te stellen. Jaaps herfstvacantie is trouwens ook juist voorbij, dus hij zou in geen geval langer kunnen blijven.”

„Jammer, dat ik Jaap nu heel niet gezien heb,” zei Mauk zacht.

Moeder keek hem onderzoekend aan.

„Jammer?” herhaalde ze. „Ja, 't was heel, héél jammer. We hadden er ons zoveel van voorgesteld, tante Mies en ik, jullie met dat plannetje te verrassen, en ik had allerlei bedacht, opdat Jaap en Guusje 't gezellig met ons allen zouden hebben.... Nu is alles in duigen gevallen, maar — dat was toch niet 't ergste!”

Mauk werd rood; hij plukte onrustig aan de deken.

„Moeder, kom u eens dicht bij me met uw hoofd!... Zó!,” fluisterde hij en pakte moeder, die zich over hem heen boog, om de hals. En toen, onder tranen, biechtte Mauk alles op, niet alleen van die ongeluksmiddag, maar van al de dagen en weken, die er aan vooraf waren gegaan.

„Moeder, zou u denken, dat God het mij vergeven heeft?” vroeg Mauk, toen hij alles gezegd had en moeder bleef zwijgen. „Ik bid er elke dag om; zo heel zachtjes in mijzelf.”

Zuster Rika kwam voorbij en toen zij zag hoe ernstig het daar in dat hoekje toeging, zette ze een klein schutje juist om Mauks ledikant. De andere kinderen hadden daar niets mee te maken, dacht de Zuster en Mauk was er haar in stilte dankbaar voor.

„Mauk,” zei moeder eindelijk, „weet je nog van van de zomer, toen 't zo onweerde op die avond?”

Mauk keek verbaasd op. „Toen 't zo onweerde?” herhaalde hij op vragende toon.

„Ja; herinner je je niet, dat Krelis vaders lantaarn toen kwam halen, omdat er een schaap weg was?”

Mauk knikte, nog steeds verwonderd en niet begrijpend hoe moeder daar zo ineens op kwam.

„O ja, dat weet ik nog best.”

„Hij had de andere schapen in de kooi gelaten en ging de hei op om dat ene schaap te zoeken. Wij waren nog zo ongerust, omdat 't zo erg onweerde en 't dan gevaarlijk is op zo'n open vlakte, weet je wel? Maar Krelis zei: Ik móét gaan om mijn schaap te zoeken.”

„En hij vond 't ook,” riep Mauk.

„Ja, ja,” sprak moeder. „En weet je, wie mij in deze weken telkens aan dat schaapje heeft doen denken?”

Toen Mauk 't hoofd boog en niets zei gaf moeder zelf ernstig 't antwoord:

„Jij, Mauk!.... Jij was ook weggelopen van de goede weg en van ons allemaal....”

„En vader heeft mij gevonden,” fluisterde de jongen.

„De Goede Herder,” verbeterde moeder, „Die heeft je dit tot je bestwil doen overkomen en heeft je hier gebracht. Jettie heeft die avond van het onweer zo'n mooi vers opgezegd, weet je 't nog?”

„Bedoelt u: „Negen en negentig schaapjes zijn in de kooi bijeen”? Ja, toen zei vader nog, dat wij 't later eens voor hem moesten zingen en we hebben 't nooit gedaan.”

„Weet je, lieve jongen, als moeder nu straks weg is, moet je dat hele vers eens zachtjes in jezelf opzeggen en als je dat gedaan hebt en er goed bij gedacht hebt, weet je meteen of God je vergeven heeft.”

Moeder gaf hem een kus en ging heen.

Mauk, diep onder de dekens, probeerde in stilte:

„Jezus' lamm'ren zijn ook wij,
Dwalend, ver van huis,
Maar Zijn liefde zoekt ook ons,
Brengt ons veilig thuis.”....

* * *

„Hoera, Mauk komt thuis! Mauk komt thuis!” galmde Free op zekere Novembermorgen uit alle macht onder 't aankleden en kleine Ru deed het hem na. Jettie hoorde 't op haar kamertje en glunderde. 't Was Zaterdag, fijn, een halve dag school en morgen Zondag!

Zij had moeder al vroeg in de keuken gehoord....

Ja, moeder had 't druk vandaag! Zij zou een feestpudding maken en een zandtaart bakken en behalve dit, had ze nog voor allerlei dingen te zorgen, want tante Mies zou met oom Gerard en Jaap en Guusje vanavond komen en tot Maandagmorgen vroeg blijven, om Mauks thuiskomst mee te vieren. Moeder had 't aan Jettie verteld; voor de anderen moest 't een verrassing blijven.

Vader zou Mauk 's middags met een auto halen en dan mocht Jettie mee. Mauk zou thuis dan wel direct op de ruststoel moeten, want lopen kon hij nog niet, de koorts en de pijn hadden hem erg aangepakt. Maar dat was niets, vond Jettie.... als Mauk maar flink at, zou hij wel gauw de oude worden. Ze kon de tijd haast niet afwachten en had geen zin vanmorgen eerst nog naar school te gaan.

Toen zij tegen de koffie thuiskwam, bleef ze verrast op de drempel van de huiskamer staan. In de serre had moeder alles voor Mauk ingericht. Wat gezellig en vrolijk zag 't er daar uit! De ruststoel stond voor het grote raam met 't uitzicht op de heide, een tafeltje boeken was er bij geschoven en in de lage, brede vensterbank had moeder allemaal fleurige bloempotjes met groene varentjes en bloeiende planten geschikt. „Je zou er nooit meer weg willen,” zei Jettie en dat dacht Mauk ook, toen hij daar 's middags goed en wel lag en ze allen bij hem thee zaten te drinken. Wat fijn was 't om weer thuis te zijn!

Ja, maar nog veel en veel fijner was 't toch, dat hij 't nu heel zeker wist, dat God hem vergeven had en hij vader en moeders eigen Mauk toch weer mocht zijn!